

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Budapesten, 2018. november 21. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta az alábbi

VÉGZÉST:

A testi sértés büntette miatt az I. r. vádlott és társa ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 23.B.158/2018/22. számú ítéletét I. r. vádlott vonatkozásában helybenhagyja azzal, hogy az ítélet bevezető részében a 2018. májusában tartott tárgyalás napja 25.

A másodfokú eljárásban felmerült 25.925,- (huszonötezer-kilencszázhuszonöt) forint bűnügyi költséget a vádlott köteles az államnak megfizetni.

A végzés ellen nincs helye fellebbezésnek.

I N D O K O L Á S

A Fővárosi Törvényszék a 2018. év június 27. napján kihirdetett 23.B.158/2018/22. számú ítéletével I. r. vádlottat testi sértés büntette miatt [Btk. 164. § (1) és (8) bekezdés I. fordulat] 4 év szabadságvesztésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy a szabadságvesztést börtönben rendelte végrehajtani és abból a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra.

II. r. vádlott bűnösségét testi sértés büntetében [Btk. 164. § (1) és (3) bekezdés] állapította meg és ezért őt 120 óra könnyű fizikai munkakörben letöltendő közérdekű munkára ítélte azzal, hogy ha a munkavégzési kötelezettségének önhibájából nem tesz eleget, a hátralévő részt szabadságvesztésre kell átváltoztatni.

Rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a bűnjelekről és a felmerült bűnügyi költség viseléséről.

Az ítéletet az ügyész mindkét vádlottal szemben tudomásul vette és nem jelentett be jogorvoslatot II. r. vádlott sem, így vele szemben az elsőfokú ítélet a kihirdetése napján jogerőre emelkedett.

I. r. vádlott és védője enyhítésért fellebbezett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.201/2018/3. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket alaptalannak értékelte.

Álláspontja szerint a törvényszék ítéletének felülbírálata teljes körű a Be. 590. § (1) bekezdésére figyelemmel, mivel a jogorvoslatot az 1998. évi XIX. törvény 348. § (1) bekezdése (rég. Be.) alapján jelentették be.

Az ügyészség álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával folytatta le az eljárást.

A tényállást a szükséges mértékben felderítette, a rendelkezésre álló bizonyítékokat hiánytalanul, a logika szabályainak megfelelően értékelte, így a megállapított tényállás álláspontja szerint megalapozott.

Az elsőfokú bíróság részletesen és meggyőzően megindokolta, hogy I. r. vádlott jogos védelemre vonatkozó védekezését miért nem tartotta elfogadhatónak.

A megállapított tényállásból okszerűen következtetett I. r. vádlott bűnösségére és a cselekmény jogi minősítése is helyes.

Helyesen tárta fel a bűnösségi körülményeket, azok értékelése is megfelelő volt, így a kiszabott büntetés eltúlzottnak nem tekinthető.

Mindezek alapján indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét I. r. vádlottal szemben hagyja helyben azzal, hogy az ítélet bevezető részében a 2018 májusában megtartott tárgyalás időpontját helyesbítse.

A másodfokú nyilvános ülésen I. r. vádlott védője a fellebbezést fenntartotta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság eljárási hibáktól mentesen folytatta le az eljárást, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a tényállást is helyesen állapította meg, indokolási kötelezettségének is eleget tett, és a minősítés is törvényes. A fellebbezés kizárólag a büntetés mértékére irányult, mivel az enyhítő és súlyosító körülmények nem lettek súlyuknak megfelelően értékelve, így a kiszabott büntetés mértéke eltúlzott. Ennek körében előadta, hogy a vádlott beismert, megbánó magatartást tanúsított, a sértettől elnézést is kért, aki ezt elfogadta. Mindezeket, valamint az eljárás megindulásától eltelt időt, továbbá azt, hogy a vádlott egészsége a letartóztatás során megromlott, enyhítő körülményként kérte figyelembe venni, melyre tekintettel enyhébb büntetés kiszabása lehetséges. Fentiekre tekintettel kérte, hogy a bíróság az elsőfokú ítéletet változtassa meg és enyhébb büntetést szabjon ki.

Az I. r. vádlott és védője által bejelentett fellebbezés nem alapos.

A másodfokú bíróság a sérelmezett első fokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált abból a szempontból is, hogy az elsőfokú bíróság megtartotta-e az eljárási szabályokat [Be. 590. § (1) és (2) bekezdés]. A másodfokú felülbírálat a Be. 590. § (9) bekezdése értelmében csak a fellebbezéssel érintett vádlottra terjedt ki.

Figyelemmel volt arra, hogy az elsőfokú bíróság az eljárást az 1998. évi XIX. törvény (korábbi Be.) hatálya alatt folytatta le így az eljárás törvényességét is e jogszabály rendelkezései szerint értékelte [Be. 870. § (1) bekezdés].

Figyelembe kellett azonban venni, hogy a másodfokú eljárás lefolytatására már a 2017. évi XC. törvény (Be.) 2018. július 1. napján történt hatályba lépése után került sor, így a másodfokú felülbírálat során a hatályos Be rendelkezései voltak az irányadóak [Be. 868. § (1) bekezdés].

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének felülbírálatát teljeskörűen végezte el, ezt mind a fellebbezések iránya, mind a jogorvoslatok korábbi eljárási törvény hatálya alatt történő bejelentésének az időpontja indokolta.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy az eljárási szabályokat az elsőfokú bíróság teljes körűen megtartotta.

A vád tárgyává tett bűncselekmény elbírálása szempontjából a szükséges és lehetséges bizonyítást lefolytatta.

A feltárt bizonyítékokat részletesen, a logika szabályai szerint, meghatározott szempontok mentén,

egyenként és egymással összevetve is értékelte, mérlegelte

A meghallgatott vádlottak és tanúk figyelmeztetése minden esetben megfelelt a jogszabályi rendelkezéseknek. Az elsőfokú bíróság törvényesen, felolvasás útján tette a tárgyalás anyagává a vallomástételt megtagadó I. r. vádlott nyomozás során tett vallomását, aki egyébként sértett tárgyalási vallomására észrevételt tett.

Az elsőfokú bíróság - figyelembe véve az ügyészség vádiratban írt indítványait - a régi Be. 217. § (3) bekezdés h) pontjában írtak szerint a Be. 296. § (2) bekezdés a) pontja alapján felolvasás útján tette a tárgyalás anyagává tanú1, tanú2, tanú3 és tanú4 vallomását.

Az elsőfokú bíróság azonban nemcsak az ügyészség által felajánlott bizonyítást folytatta le, hanem hivatalból megkereste cég1-et I. r. vádlott munkaviszonyának tisztázása végett, és ügyészi indítvány alapján kiegészítő orvosszakértői véleményt is beszerzett annak pontos megállapítása végett, hogy a sértett sérülései folytán maradandó fogyatékoság vagy súlyos egészségromlás kialakult-e.

Az elsőfokú bíróság ítélete túlnyomórészt megalapozott, azonban a Be. 592. § (2) bekezdés a) és c) pontjai alapján a tényállás kisebb részben megalapozatlan, amely azonban a Be. 593. § (1) a) pontja, és az 599. § (2) bekezdés a) pontja alapján a másodfokú nyilvános ülésen kiküszöbölhető volt.

- I. r. vádlott személyi körülményeit a munkaviszonyára vonatkozóan akként pontosítja, hogy az I. r. vádlott 2016. július 20. napjától 2016. december 12. napjáig dolgozott cég1-nél.
- A 4. oldal második bekezdését akként helyesbíti, hogy az elbírált cselekmény elkövetésének időpontja helyesen 2005. április 13. napja volt.
- A 4. oldal harmadik bekezdésében írt elítélés adatait azzal egészíti ki, hogy I. r. vádlottat visszaesőként ítélték el, a jogerő napja pedig 2012. szeptember 25.
- Az ítélet 4-5. oldalain I. r. vádlottat I. r. vádlottként jelöli meg.

Az így kiegészített, illetve helyesbített tényállás már minden tekintetben hiánytalan, egyezik az iratok tartalmával, így irányadó volt a másodfokú eljárásban is. Az elsőfokú bíróság ítéletét a másodfokú bíróság a Be. 593. § (3) bekezdése alapján bírálta felül.

Az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének maradéktalanul eleget tett, megindokolta, hogy a döntését milyen bizonyítékokra alapította, azokat miért fogadta el, illetve más bizonyítékokat miért vetett el, és a ténybeli következtetései is helytállóak voltak.

A törvényszék részletesen értékelte a I. r. vádlott jogos védelemre vonatkozó előadását cáfoló bizonyítékokat.

E körben figyelembe vette I. r. vádlott azon, szinte következetesnek mondható előadását, melyben maga is elismerte, hogy ő megütötte többször a sértettet, de valójában a sértett kötött belé, ő csak válaszolt a kihívásra.

Az elsőfokú ítélet 9. oldal 2-5. bekezdésében írtak egyértelműen cáfolják ezt az állítását.

II. r. vádlott nyomozati vallomása (nyomozati iratok 4634. oldal) ugyancsak cáfolta I. r. vádlott védekezését, hiszen előadta, hogy I. r. vádlott odament és kegyetlenül megverte a sértettet, ütötte, taposta, rúgta és a mellkasára is térdelt.

Cáfolja az I. r. vádlott előadását a sértett eljárás során az ügy lényegét érintő mindvégig

következetes vallomása is, emellett tanú2, tanú3 és tanú4 vallomása is, akik mind arról számoltak be, hogy bár nem voltak jelen, de utóbb valamennyien úgy értesültek, hogy az I. r. vádlott verte a sértettet és nem fordítva történtek az események.

Az objektív, természettudományos alapokon nyugvó orvos-szakértői vélemény megállapításai szerint is a sértett előadása felel meg a sérülések keletkezési mechanizmusának, míg a vádlott által előadottak kevésbé támaszthatók alá.

Mindezek alapján - figyelemmel arra is, hogy I. r. vádlottnak az őt ért támadásra vonatkozó vallomása nem volt következetes, helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság a tényállást döntően a sértetti vallomás alapján, melyet nemcsak a szakértői vélemény, hanem kivétel nélkül a meghallgatott tanúk előadása is alátámasztott.

Az elsőfokú bíróság megalapozottan állapította meg I. r. vádlott bűnösségét, és helyes a cselekmény minősítése is.

Az elsőfokú bíróság a jogi indokolás körében számot adott I. r. vádlott cselekményének mikénti minősítéséről is, melyhez a másodfokú bíróság a következőket fűzi hozzá:

A Btk. 164. §-a (8) bekezdésének I. fordulatában meghatározott életveszélyt okozó testi sértés nem „tisztá” veszélyeztetési bűncselekmény, mert az elkövetési magatartás csak az érintett egyik jogtárgyat - az emberi életet - veszélyeztet, a másik jogtárgyat - a testi épséget - viszont ténylegesen sérti.

Az életveszély fogalmilag a halál bekövetkezésének a reális lehetőségét jelenti, de nem azonosítható a halál szükségszerű beállásának a lehetőségével.

Az előbbiről akkor van szó, ha a testi sértés folytán megindult az az okfolyamat, amely a halál bekövetkezéséhez vezethet, de rendszerint fennáll az életveszély megszüntetésére, illetőleg a halál elhárítására alkalmas beavatkozás lehetősége is.

A sérülés életveszélyes volta szakkérdés, amelyet orvosszakértő igénybevételével kell megállapítani.

Életveszélyt okozó testi sértés megállapításának van helye, ha a testi sértésre irányuló magatartást tanúsító elkövető szándéka az életveszélyre is kiterjed.

Jóllehet az életveszély, mint eredmény tekintetében az egyenes szándék elméletileg nem zárható ki, a gyakorlatban az életveszélyes eredményt érintő szándék eshetőleges formában jelenhet csak meg.

Jelen ügyben az I. r. vádlott több nagy erejű, életfontosságú szerveket takaró (fejre, mellkasra) testrészeire irányított rúgásai nyilvánvalóan alkalmasak voltak arra, hogy I. r. vádlott tudatában felmerüljön az a lehetőség, hogy az okozott sérülésekkel a sértett életét is veszélyeztetheti és ebbe belenyugodva cselekedett. A sértett és az I. r. vádlott között fennálló- és egyértelműen a vádlott javára szóló fizikai különbség ugyancsak ezt támasztja alá.

Amikor az elkövető szándéka testi sértés okozására irányul, ugyanakkor tudata az életveszély bekövetkezésének a lehetőségét is átfogja, és e következményt kívánva vagy ebbe belenyugodva cselekszik, akkor az életveszélyt okozó testi sértés megállapítása indokolt. Ezt figyelembe véve helyes volt az elsőfokú bíróság minősítése.

A büntetéskiszabás körében az elsőfokú bíróság alapvetően helyesen vette számba a súlyosító és enyhítő körülményeket az 56/2007. BK. vélemény alapján. Az I. r. vádlott egészségi állapota e körben nem figyelembe vehető, mivel múltó rosszullét miatt szállították csak kórházba. Az elsőfokú bíróság helyesen utalt rá, hogy az időmúlás jelen ügyben csekélynek tekinthető, így nem eredményezi az eljárás elhúzódását.

Az elsőfokú bíróság által kiszabott fő- és mellékbüntetés szükséges, arányos, ugyanakkor elégséges is a büntetési célok eléréshez.

Az életveszély büntettének a tág büntetési tételkerete lehetőséget teremt arra, hogy a kiszabott büntetést a bíróság a különböző elkövetések tényleges tárgyi súlyához igazítsa.

Jelen esetben - ahogy azt az elsőfokú bíróság is hangsúlyozta - I. r. vádlott a cselekményt megbánta, a sértett is megbocsátott neki.

A cselekmény tárgyi súlyában megnyilvánuló ezen tényezők - figyelembe véve az elkövető társadalomra veszélyességét és az egyéb súlyosító és enyhítő körülményeket - indokolják a középértékhez közelítő, de azt el nem érő főbüntetési mérték alkalmazását.

Emellett a másodfokú bíróság a büntetés lényeges enyhítését sem látta indokoltnak.

A vádlott többszörösen büntetett előéletű, a vele szemben hasonló cselekmény miatt alkalmazott hosszabb tartalmú szabadságvesztés nem érte el az egyéni visszatartó célját, így az annál magasabb büntetés kiszabása e cél elérése érdekében indokolt.

Az enyhítést célzó védelmi fellebbezések sem vezethettek tehát eredményre.

Az elsőfokú ítéletnek a szabadságvesztés végrehajtási fokozatára, a feltételes szabadság legkorábbi időpontjára, az előzetes fogvatartás beszámítására és a járulékos kérdésekre vonatkozó rendelkezései törvényesek.

A másodfokú bíróság annyiban helyesbítette az elsőfokú ítéletet, hogy a bevezető részében a 2018. májusában tartott tárgyalás napja 25.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék 23.B.158/2018/22. számú ítéletét helybenhagyta [Be. 605. § (1) bekezdés].

A bűnügyi költség viseléséről a Be. 613. § (1) bekezdése alapján határozott.

Budapest, 2018. november 21.

dr. Magócsi István sk.
a tanács elnöke

. Halász Irén sk.
előadó bíró

. Fülöp Ágnes Katalin sk.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 23.B.158/2018/22. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.208/2018/8. számú végzése folytán I. r. vádlott vonatkozásában 2018. november 21. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2018. november 21.

dr. Magócsi István sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Czibere Éva
tisztviselő